

Mødet den 7. Septbr. 1905.

Fraværende var: Samuel sen.

1. (J. Nr. 196 —1905). Til Efterretning forelaa Skrivelse fra Aktieselskabet Aarhus elektriske Sporvej angaaende Afhjælpning af forefundne Mangler.
2. (J. Nr. 234—1905). Fra Harald Jensen var indkommet saalydende Forslag:

»Al Indhegning med Pigtraad langs offentlige Veje og Gangstier i Kommunens Anlæg og Skove fjærnes og erstattes med andet Hegn«.

Formanden vilde give Forslaget sin Tilslutning. Pigtraadshegnene gjorde efter hans Mening ikke nævneværdig Gavn, og i hvert Tilfælde stod den Nytte, de gjorde, ikke i Forhold til den Skade, de kunde forvolde paa Personer og Dyr.

Schourup maatte i Modsætning til Formanden hævde, at Erfaringen viste, at Anbringelse af Pigtraadshegn var det eneste, hvorved man kunde skærme de unge Plantninger, og han skulde derfor fraraade, at man forbød al Anvendelse af saadant Hegn. Saaledes som dette Hegn anbragtes i Riis Skov med en glat Mødetraad paa den udvendige Side, kunde sikkert ingen uforvarende komme til Skade ved det, og han havde da heller ikke hørt, at dette nogensinde var passeret.

Johan Pedersen gik ud fra, at der i Forslaget var tænkt paa de almindelige Færdselsveje i Skovene, da der i disse ingen egentlig offentlige Veje fandtes, og under denne Forudsætning maatte han slutte sig til den foregaaende Taler, idet ogsaa han mente, at man ikke helt kunde undvære Pigtraadshegn. Der var i hvert Tilfælde i Marselisborg Skov enkelte Partier, hvor en effektiv Indhegning var absolut nødvendig, f. Eks. langs Skovdalsvejen og ved Indgangen til Marselisborggaarden, hvor der fandtes et med Ædelgran beplantet Stykke, der maatte skærmes mod Ødelæggelse. I modsat Tilfælde kom man let i den Nødvendighed helt at maatte aflukke Dele af Skovene for Folk. Han kunde derimod gerne gaa med til at indskrænke Anvendelsen af Pigtraad saa meget som muligt, og han skulde derfor foreslaa, at man ændrede det foreliggende Forslag derhen, at Pigtraad som Hegn langs befærdede Veje og Gangstier i Kommunens Skove og Anlæg fjærnedes saavidt muligt, og at der, hvor man i særlige Tilfælde ikke kunde undvære saadant Hegn, anbragtes en glat Mødetraad i passende Afstand udenfor Pigtraaden.

Laursen forstod det fremsatte Forslag saaledes, at al Pigtraadshegn straks skulde borttages og erstattes af andet Hegn. Det forekom ham, at man, forinden man bestemte sig hertil, maatte have nogenlunde Besked om, hvad dette finansielt set betød for Kommunen.

Harald Jensen kunde ikke gaa ind paa de af Schourup anstillede Betragtninger over Nødvendigheden af Pigtraadshegn og Nytten af den omtalte Mødetraad. Han maatte vedvarende holde paa, at Pigtraadshegnene gjorde mere Skade end Gavn, idet fredeligt Spaserende meget let forulempedes af dem, medens Personer, der vilde over Heg-

nene uden Vanskelighed kunde passere dem. Han vilde derfor fastholde sit Forslag om, at al Pigtraadshegn — der, om han saa maatte sige, skar ham i Øjnene — blev fjærnet fra de almindelige Færdselsveje i Skovene og Anlægene.

Thomsen vilde nærmest slutte sig til det af Johan Pedersen stillede Forslag. Pigtraadshegnene maatte selvfølgelig ikke genere de Spaserende, men dette kunde ogsaa undgaas ved Anbringelse af Mødetraad. Det maatte ogsaa til Fordel for Pigtraaden erindres, at Drengene meget ofte brugte de af glat Traad bestaaende Hegn til at klatre og gyngte paa, hvilket bevirkede Hegnenes Ødelægelse til Udgift for Kommunen.

Schourup skulde over for Harald Jensen gentage, at det erfaringsmæssigt var godtgjort, at alene Pigtraadshegn kunde holde uvedkommende ude fra Plantningerne. Skulde man derfor ikke se sig nødsaget til at opgive al rationel Skovdrift, maatte saadan Indhegning delvis bibeholdes. Saa snart Plantningerne var stærke nok til at taale Færdsel, bortfjærnedes man altid Indhegningen.

Lottrup maatte gøre gældende, at man heller ikke i Kommunens Anlæg overalt kunde undvære Pigtraadshegn.

Jul. Andersen var overbevist om, at de fleste i Hovedsagen var enige med Harald Jensen, men han maatte dog i Overensstemmelse med flere af Talerne erkende, at der fandtes Steder i Kommunens Skove og Anlæg, hvor man ikke godt kunde fjærne Pigtraadene, og hvor de heller ikke gjorde nogen Skade. Over Stakittet bag »Venne-lyst« var saaledes trukket en Pigtraad for at hindre, at Folk klatrede over dette, men den vilde vel ingen paastaa kunde genere de Spaserende. Naar Harald Jensen havde udtalt, at Pigtraad skar ham

i Øjnene, skulde han dertil sige, at det virkelig ogsaa kunde skære en i Øjnene at se, hvorledes Plantninger, paa hvilke der var ofret Tid og Penge, kunde blive nedtrampede og ødelagte, naar de ikke var tilstrækkelig indhegnede. Skulde man erstatte Pigtraadshegn med andet Hegn, vilde det blive en betydelig Udgift for Kommunen.

Harald Jensen havde selvfølgelig ikke noget mod, at der anbragtes Pigtraad, hvor denne ikke kunde skade Folk, som f. Eks. oven over et 3 à 4 Alen højt Stakit, men han maatte iøvrigt vedvarende tilraade at vedtage det af ham fremsatte Forslag.

Filtenborg vilde støtte det af Johan Pedersen stillede Ændringsforslag.

Det vedtoges at paalægge de paagældende Udvalg i Kommunens Skove og Anlæg at anvende Pigtraad saa lidt som muligt og kun, hvor unge Plantninger og lignende gør det absolut nødvendigt, og da med Beskyttelsestraad i passende Afstand fra Pigtraaden.

3. (J. Nr. 230—1905). Fra de samvirkende Idrætsklubber i Aarhus var modtaget Andragende om en ny **Idrætsplads** mellem Fodfolkskasernen, Galgebakken og Kaserneboulevarden.

Formanden erindrede om, at der, da der fra Idrætsklubberne i Foraaret var fremsendt Andragende om sædvanligt Tilskud, af et Medlem af Raadet var peget paa Vanskelighederne ved Indhegning af Klubbernes nuværende Idrætsplads ved Randers Landevej. Efterat Sagen havde været henvist til Budgetudvalget, enedes man om for i Aar kun at bevilge et Beløb af 100 Kr. til Præmier og 100 Kr. til den nødvendigste Udbedring af Indhegningen, idet man var kommet til det Resultat, at denne Plads helst maatte opgives, da

den dels var vanskelig at indhegne, dels mulig maatte afgives til Byggegrunde. I denne Anledning var det nu foreliggende Andragende om en ny Idrætsplads fremkommet. Taleren skulde medgive Andragendet sin anbefaling, da der sikkert var god Grund for Byen til at have en fast Idrætsplads.

Jacob Jensen gjorde opmærksom paa, at der paa det Kort, paa hvilket Bebyggelsen vest og nord for Byen var planlagt, var afsat en Idrætsplads paa det nu af Klubberne ønskede Areal. Dette kunde ikke for Tiden anvendes, da det først skulde fyldes op, men det vilde jo ske, efterhaanden som man fik Fyld hertil, og det forekom ham, at man rolig kunde afvente det Øjeblik, da Pladsen kunde benyttes.

Lottrup bemærkede, at en Del af den Plads, der androges om, strakte sig ind over nogle af Kommunen udlejede Havelodder. Forsaavidt Udlæggelse af en Idrætsplads ikke kunde kaldes et kommunalt Foretagende, maatte man til Lejerne betale Erstatning for Afstaaelse af disse Lodder. Han skulde derfor foreslaa, at Sagen henvistes til Markudvalget til nærmere Undersøgelse.

Sagen henvistes til Markudvalget.

4. (J. Nr. 165—1905). Der forelaa Skrivelse fra Fattigudvalget vedrørende Størrelsen af **Normalbidraget** her i Byen **til uægte Børns Underhold**, hvorefter de sædvanlige Bidrag her i Kommunen ere 66 Kr., 72 Kr. eller 75 Kr. aarlig, medens Plejelønnen sædvanlig er 10 til 15 Kr. maanedlig.

Jul. Andersen fastslog, at det af Amtet fastsatte Normalbidrag til uægte Børns Underhold var ganske urimelig lavt. Efter hvad der var oplyst om Størrelsen af Plejelønnen her i Byen, og naar Hensyn toges til, at hertil kom Udgifterne

til Klæder til Barnet m. v., vilde det let ses, at det var Barnemoderen, der maatte bære den overvejende Del af Byrden ved et uægte Barns Underhold, hvilket i og for sig var ubilligt. Han skulde henstille, at Raadet gennem Formanden rettede en Henvendelse til Amtet om at have sin Opmærksomhed henvendt paa Forhøjelse af Bidraget til de omtalte Børns Underhold; dette burde mindst være fra 75 Kr. til 100 Kr. aarligt.

Marthin Hansen forekom det ogsaa, at det omhandlede Bidrag var for lavt, navnlig da Forholdet i Reglen var dette, at Barnemødrene var daarlig lønnede Arbejdersker, medens Barnefædrene gennemgaaende var bedre stillede. Han var ligeledes stemt for, at man henvendte sig til Amtet om Sagen.

Formanden kunde i og for sig ikke se, at der var saa stort Misforhold mellem det fastsatte Normalbidrag og Plejelønnen her i Byen. Da Bidraget nu af Amtet var fastsat for de følgende 5 Aar, var det næppe muligt for denne Periode at faa det forandret, og det kunde ikke nytte nu at fremsætte bestemt Forslag til dets Fastsættelse efter Periodens Udløb. Det mest praktiske vilde sikkert være at anmode Amtet om at indhente Erklæring fra Raadet, inden det paany fastsatte det nævnte Bidrag.

Det vedtoges at anmode Stiftamtet om, inden Bidragene næste Gang fastsættes, at give Byraadet Lejlighed til at udtale sig desangaaende.

5. (J. Nr. 15³—1905). Fra Udvalget angaaende Spørgsmaalet om en mulig Omordning af den **kommunale Beskatning af faste Ejendomme** forelaa følgende Indstilling:

»I Anledning af den med Bilag hoslagt tilbagefølgende Skrivelse af 24. Juli d. A. fra

Bestyrelsen for den danske Købstadforening vedrørende Spørgsmaalet om en mulig Omordning af den kommunale Beskatning af faste Ejendomme har Udvalget vedtaget at foreslaa Byraadet følgende Udtalelse:

Byraadet er enig i, at de ved Lov 11. Februar 1863 ommeldte kommunale Skatter bør afløses af en Skat beregnet efter Ejendommenes virkelige Værdi, eller da Byraadet ikke ønsker, at der paalægges de faste Ejendomme større Skatter end de dem nu paahvilende, foreslaar Byraadet — i Stedet for at følge Købstadforeningens Forslag — at fastsætte, at der fremtidig af de faste Ejendomme skal svares i Skat til Kommunen den Promille, der fremkommer ved Forholdet mellem den samlede Værdi af de i Kommunen beliggende faste Ejendomme, saaledes som disse ere vurderede til Ejendomsskyld, og det samlede Beløb af de Hus- og Grundskatter, der nu svares til Kommunen.

Et af Udvalgets Medlemmer, Overretssagfører Johan Pedersen, har forbeholdt sig at stille Ændringsforslag.

Johan Pedersen fremhævede, at det af Købstadforeningen affattede Forslag forsaavidt var meget betydningsfuldt, som det, hvis det gennemførtes, formentlig vilde medføre en Stigning af Skatterne af faste Ejendomme her i Byen paa c. 100,000 Kr. Ved den af Udvalget foreslaaede Ordning af den kommunale Beskatning af faste Ejendomme vilde man med Hensyn til Skatternes Størrelse derimod blive staaende paa samme Punkt som nu. Det forekom imidlertid ikke Taleren, at man ved Udvalgets Forslag naaede til en virkelig rationel Omordning af Beskatningsforholdene, og han havde

derfor ikke kunnet tiltræde Udvalgets Indstilling, men havde forbeholdt sig sin Stilling til Sagen.

For Øjeblikket var Forholdet jo dette, at Skatterne af faste Ejendomme her i Byen var delt i to, nemlig Grundskatten og Husskatten. For Grundskattens Vedkommende var Købstadens Byggegrunde inddelt i 10 Klasser efter Grundenes Beskaffenhed, saaledes at Skatten var størst i den indre By og aftog udefter, medens Husskatten, der opkrævedes efter Bygningernes Brandforsikringssum, og udrededes med 1 Øre for hver 9 Kr., var den samme for hele Byens Vedkommende. Denne sidste Skat, der var en ren Huslejeskat, var efter Talerens Mening ikke retfærdig, og hans Forslag gik derfor ud paa, at man helt skulde stryge den, og fremtidig lægge hele Skatten paa Grunden alene. — For Markjordernes Vedkommende, hvor Grundskatten var meget lille, vilde Forholdene efter hans Forslag naar Husskatten bortfaldt stille sig saaledes, at de bedre kunde tage Konkurrencen op med Nabokommunernes, idet Folk formentlig vilde foretrække Byens Grunde med de Fordele, disse frembød, naar Beskatningsforholdene ændredes som af ham antydet. Selv om den af ham foreslaaede Skatteordning i denne Henseende ikke vilde have stor reel Betydning, vilde den dog have Betydning i agitatorisk Henseende. Hvad angik Ejendommene i Periferien af den sammenbyggede By, vilde formentlig Husskattens Bortfald kunde ækvivalere med den kommunale Ejendomsskyld, som man for et Aar siden — efter hans Mening ikke med Rette — havde vedtaget at opkræve her i Kommunen. For den indre Bys Vedkommende vilde hans Forslag blive af den største Betydning. Tænkte man sig der f. Eks., at den ene af to Grundejere, hvis Grunde vare lige værdi-

fulde, og hvor paa stod gamle lidet værdifulde Bygninger, nedrev sin Bygning og byggede en ny for 300,000 Kr., vilde efter de nuværende Forhold Skatten af dennes Ejendom stige betydeligt, medens Skatten efter hans Forslag stadig vilde blive den samme af bægge lige værdifulde Grunde. Dette vilde formentlig være af ikke ringe Betydning for Opbygningen af den gamle Del af Byen. Sagen var jo i Virkeligheden ogsaa den, at medens det var rimeligt, at vedkommende Ejer svarede Skat af den Værdiforhøjelse, der blev hans Grund til Del ved de af Kommunen foretagne Dispositioner og for disse bragte Ofre, var der egentlig ingen Grund til, at hans Ejendom skulde beskattes af det Beløb, som han af sine egne Penge anvendte til Opførelse af Bygninger paa Grunden. Ved Talerens Forslag vilde man naa til en virkelig retfærdig Beskatningsmaade med Hensyn til faste Ejendomme uden at gaa nogen enkelt Grundejer for nær, idet det var hans Mening, at man først skulde gennemføre den foreslaaede Reform, naar Byens Ejendomme næste Gang skulde vurderes til Ejendomsskyld.

Skulde det imidlertid vise sig, at Flertallet ikke vilde gaa med til hans Forslag, som han skulde opfordre til principalt at stemme for, vilde han for sit Vedkommende give Udvalgets Indstilling sin Stemme, idet der dog ved dette var sat en Bremse for den Bevægelighed, som Skatterne af de faste Ejendomme efter Købstadforeningens Forslag vilde faa.

Nørgaard vilde anbefale at slutte sig til Udvalgets Forslag; han havde ganske vist helst set, at man havde medtaget Slutningen af Købstadforeningens Resolution, men da der ikke i Udvalget havde været Stemning herfor, kunde han

ogsaa gaa med til den foreliggende Indstilling. Købstadforeningens Resolution var — hvad han ikke vilde undlade at pointere — ikke fremkommet, fordi man ønskede at paalægge Grundejerne større Byrder, men fordi man ønskede en mere rationel Beskatningsmaade. Han troede ikke, at det af Johan Pedersen fremsatte Forslag var heldigt i Princippet, og han tvivlede meget om, at det overhovedet kunde lade sig gennemføre. Det vilde saaledes være meget vanskeligt om ikke umuligt at vurdere Grundene for sig selv uden Hensyn til de paastaaende Bygninger; i hvert Tilfælde vilde det blive altfor kostbart at lade foretage en saadan dobbelt Vurdering. Den af Udvalget foreslaaede Form for Beskatningen af de faste Ejendomme vilde derimod sikkert vise sig at være en for Borgerne retfærdig Ordning samtidig med, at den medførte Lettelse med Hensyn til Optræningen.

Mikael Johansen beklagede, at Johan Pedersen ikke havde fundet sig foranlediget til i Udvalgets Møde at motivere sit Standpunkt, hvilket forekom ham vilde have været mere korrekt, saaledes at man havde kunnet tage Stilling hertil. Han i hvert Tilfælde kunde ikke nu overse det af denne stillede Forslag og den Indflydelse, det kunde faa for Beskatningsforholdene, og han vilde derfor tilraade at holde sig til Udvalgets Indstilling, der sikkert ramte det retfærdige.

Laursen kunde godt stemme for Udvalgets Forslag, der tog Sigte paa en rationel Optræning af Skatten af de faste Ejendomme uden, at denne som ved den af Købstadforeningen foreslaaede Ordning kunde stige for højt. Der var dog sikkert en Del rigtigt i det af Johan Pedersen stillede Forslag; saaledes var det rimeligt at

lægge Skatten væsentlig paa Grundene, da disse mere end de paastaaende Bygninger betingede vedkommende Ejendommens øgede Værdi. Han vilde derfor principalt stemme for dette Forslag, selv om han maatte indrømme, at det kunde have sin Vanskelighed at faa den nødvendige dobbelte Vurdering foretaget; det var imidlertid muligt, at den kunde ske samtidig med Foretagelsen af Vurderingen til Ejendomsskyld til Staten.

Thomson samstemmede fuldt ud med den af Johan Pedersen fremsatte Tanke, der utvivlsomt pegede i den rigtige Retning. Da det imidlertid var et helt nyt Princip, der her var Tale om, vilde han henstille, at man udsatte Sagen og opfordrede Johan Pedersen til at fremkomme med et skriftligt, motiveret Forslag, for at Raadets Medlemmer kunde faa Lejlighed til nærmere at gøre sig bekendt dermed.

Johan Pedersen skulde gærne, hvis det ønskedes, fremkomme med et skriftligt Forslag i den af ham antydede Retning. Naar han ikke nærmere havde motiveret sit Standpunkt i Udvalget, kom dette af, at der aldeles ikke i dette havde været nogen Stemning for hans Forslag. — Det vilde næppe være saa vanskeligt som paastaaet at faa den omtalte dobbelte Vurdering foretaget. Man kunde efter hans Mening blot vurdere hver enkelt Ejendom under et og fra Vurderingssummen drage de paastaaende Bygningers Opførelsessum, hvorefter man vilde have Grundens Værdi. Dette kunde ske samtidig med, at der næste Gang foretoges Vurdering til Ejendomsskyld. Han troede ubetinget, at det vilde have Betydning, at man vedtog hans Ændringsforslag for at præcisere overfor Købstadforeningen, hvilken Retning man ønskede at slaa ind paa. Foreningen vilde ikke

helt kunne undlade at tage Hensyn til en saadan Udtalelse, medens man meget let udsatte sig for, at den saa bort fra en Erklæring overensstemmede med Udvalgets Indstilling, hvilken med Hensyn til Ændring af Beskatningsforholdene stærkt nærmede sig Nulpunktet.

Jacob Jensen var i Modsætning til den foregaaende Taler af den Mening, at man ikke kunde sige, at en Ejendoms Værdi udelukkende eller for største Delen var knyttet til Grunden. Det var først, naar der byggedes paa en Grund, at en Ejendom fik særlig Værdi; hvis dette ikke var Tilfældet, vilde det være en daarlig Forretning at være Bygningshaandværker. Efterhaanden som Byen udviklede sig, steg Huslejen og derigennem Ejendommenes Værdi. Han skulde anbefale, at man vedtog Udvalgets Indstilling.

Harald Jensen vilde gerne indrømme, at der i Johan Pedersens Forslag kunde være noget theoretisk rigtigt, men han tvivlede om, at det vilde staa sin Prøve ført ud i det praktiske Liv. Tog man det af Forslagsstilleren selv nævnte Eksempel med de to Ejere af de lige værdifulde Grunde, hvoraf den ene byggede for 300,000 Kr., kunde man jo tænke sig, at den anden sad saaledes i det, at han hverken kunde sælge sin Grund eller bygge paa den, men han maatte dog betale den samme forhøjede Skat af sin Grund som den første. Det vilde med andre Ord sige, at man straffede ham for hans Fattigdom eller tvang ham til at bygge, selv om han ikke kunde magte det. Forslaget, der saaledes kunde komme til at virke uretfærdigt overfor de mindre Grundejere, var i det hele vanskeligt at overskue nu, og han skulde derfor tilraade at slutte sig til Udvalgets Forslag, der holdt sig mere til Jorden.

Filtenborg kunde slutte sig til den fra Udvalget foreliggende Indstilling, idet han dog skulde henstille, om det ikke vilde være rigtigst, at man tilføjede en Bestemmelse om, at Vedtægten skulde revideres hvert 10ende Aar.

Johan Pedersen skulde overfor Harald Jensens sidste Udtalelse bemærke, at der naturligvis kunde tænkes et enkelt Tilfælde, som det af denne fremdragne, men det vilde her inde i Byen blive rene Undtagelser. Ved Gennemførelsen af den af ham foreslaaede Ordning vilde en Mængde mindre Ejendomsbesiddere i Udkanten af Byen faa Lettelse i Skatten af deres respektive Ejendomme.

Harald Jensen var tilbøjelig til at mene, at der mange Steder i den indre Bydel, f. Eks. i Frederiksgade, Søndergade o. s. v., vilde findes Ejendomsbesiddere, der vilde blive uheldigt stillede, hvis man vilde lægge hele Skatten paa Grunden alene. Man skulde i hvert Tilfælde ikke eksperimentere med de Grundejerne paalivende Skatter, og det var netop en af Udvalgets Forslags Fortrin, at det sikrede dem herimod.

Jacob Jensen syntes, at Johan Pedersen i sin Motivering af det af ham stillede Forslag havde udtalt, at det kun vilde faa liden reel Betydning til Fordel for Grundejerne. Hvis det var Tilfældet, var der i og for sig ingen Grund til at vedtage det, da det som paavist kunde blive til Skade for enkelte Grundejere.

Johan Pedersen paapegede, at den sidste Taler maatte have misforstaaet ham, idet han ganske vist havde sagt, at hans Forslag ikke vilde have stor Betydning for Ejendommene paa Markjorderne, men udtrykkelig havde fremhævet, at det for de i Periferien af den sammenbyggede By

liggende Ejendomme vilde betyde en Lettelse svarende til den paalagte kommunale Ejendomsskyld. Til Harald Jensen skulde han sige, at det i hvert Tilfælde vilde blive forholdsvis faa Ejendomme, der vilde blive uheldigere stillede efter den af ham foreslaaede Ændring af Beskatningsforholdene, i Sammenligning med det store Antal Ejendomme, f. Eks. paa Frederiksberg, Trøjborg o. s. v., for hvilke Ændringen vilde betyde en Lettelse og i mange Tilfælde vilde ophæve den Ulempe, at Ejendomsskyld nu maatte svares af Ejendomme, der tidligere var fri for Bygningsafgift. Han kunde ikke erkende, at der var Tale om et Experiment; det var som hævdet kun rimeligt at ophæve Husskatten, der var en ren Huslejeskat, og lægge Skattebyrden alene paa Grunden.

Nørgaard fraraadede at gøre den af Filtenborg foreslaaede Tilføjelse; det var heldigst at faa Skatte-Satsen fikseret. Naar Johan Pedersen havde anført, at der gennem hans Forslag kunde skaffes Lettelse for de Ejendomsbesiddere, hvis Ejendomme vare blevne paalagt Ejendomsskyld, medens de tidligere havde været fritaget for Bygningsafgift, skulde han erindre om, at Købstadforeningen allerede havde stillet Forslag om ad anden Vej at skaffe dem saadan Lempelse.

Harald Jensen kunde ikke se rettere, end at Skattens Størrelse i Virkeligheden maatte blive den samme, enten man opkrævede den som nu i 2 Skatter eller alene som Grundskat.

Johan Pedersen maatte give den foregaaende Taler Ret i den af ham anstillede Betragtning, forsaavidt alle Grundene var i Fælleseje, men nu da de forskellige Ejendomme ejedes af forskellige, blev Skattens Størrelse forskellig for hver enkelt Ejendom.

Udvalgets Indstilling vedtoges.

6. (J. Nr. 141—1905). Fra Budgetudvalget forelaa angaaende Kommunens Overtagelse af **Politikorpsets Pensionering** følgende Indstilling:

»Efterat Byraadet under 21. Marts d. A. havde meddelt Bestyrelsen for Aarhus Politis Understøttelsesforening de Vilkaar, paa hvilke Raadet vilde gaa ind paa 1) at overtage de Understøttelsesforeningen paahvilende Forpligtelser overfor de allerede pensionerede Medlemmer eller deres Enker og 2) at overtage den fremtidige Pensionering saavel af de nu fungerende Overpolitibetjente og Politibetjente som af de nyansatte Betjente, har man under 19. April næsteften modtaget den med Bilag hoslagte Skrivelse fra Aarhus Stiftamt, hvori henstilles, at der i de ommeldte Vilkaar foretages visse Ændringer i de anmeldte Vilkaar til Fordel for Politiets Personale.

Efter at Udvalget paany har taget denne Sag under Overvejelse, tillader man sig, idet en fornyet Erklæring over Sagen fra Beregner, cand. mag. H. Chr. Nielsen vedlægges, at indstille, at Kommunen overtager Pensioneringen af Byens Politikorps paa følgende Vilkaar:

1. at den Understøttelsesforeningen tilhørende Formue, ogsaa den Del af samme, der ifølge § 12 i Foreningens Love ved Foreningens Opløsning skal tilfalde Politikassen, indgaar i Kommunens Kasse,
2. at Kommunen overtager Udredelsen af de Foreningen hidtil paahvilende Pensioner, men kun med de Beløb, med hvilke Foreningen hidtil har udbetalt dem,
3. at Kommunen overtager den eventuelle Pensionering af de nu ansatte Betjente, imod at disse, for saa vidt de ere udnævnte inden

1. Juli 1894 (den Dato, da Kommunens Pensionsreglement traadte i Kraft) svare $2\frac{1}{2}$ % af deres Lønninger, medens de øvrige Betjente svare 5 %,

4. at Politikassen til Kommunen udreder 5 % af de nu fungerende Betjentes Lønninger saavel som ogsaa af de fremtidige Lønningstillæg, alt saalænge som de nu fungerende Betjente forblive i Politikorpset, samt

5. at de nyansatte Betjente svare 5 % af deres Lønninger overensstemmende med de for Kommunens øvrige Funktionærer gældende, ved Pensionsreglementet fastsatte Lønninger«.

M i k a e l J o h a n s e n fandt, at man maatte give Amtmanden Ret, naar han, som det fremgik af det i Sagen foreliggende, havde anket over, at der forlangtes, at Betjentene skulde yde et Tilskud af 5 % af deres Lønning. Det gjorde ganske vist Kommunens øvrige Funktionærer, men der var den Forskel, at Betjentene straks indbetalte et Beløb af ca. 93000 Kr. i Kommunens Kasse, idet deres Understøttelsesforenings Beholdning overgik til Kommunen. Han vilde under disse Omstændigheder anse det for rimeligt, at man stillede sig imødekommende overfor Byens flinke Politikorps, og han vilde derfor foreslaa, at man fastsatte Betjentenes Bidrag til 3 %.

F o r m a n d e n skulde oplyse, at man ingenlunde kunde sige, at Betjentene indskød et Beløb som det nævnte i Kommunens Kasse. Af det Beløb, ca. 91000 Kr., som modtoges fra deres Understøttelsesforening, medgik et Beløb af ca. 39800 Kr. til Dækning af Risikoen ved Overtagelsen af de nu løbende Pensioner, og kun Resten kunde altsaa betragtes som egentligt Tilskud fra Betjentene.

Nørgaard mindede om, at alle, sidst da Sagen var til Behandling i Raadet, havde været enige om, at det var naturligt, at Kommunen fik noget Æpivalent for den Byrde, den paatog sig ved Overtagelsen af Betjentenes Pensionering. Det var jo ret rimeligt, at Amtet saa noget anderledes paa Sagen end Kommunen, der skulde afholde Udgifterne. Han for sit Vedkommende vilde gerne være med til at støtte Betjentene, og det forekom ham meget rimeligt, at man for de Betjente, der var ansatte før 1ste Juli 1894, havde fastsat Tilskuddet til $2\frac{1}{2}$ %, idet det jo netop var de ældre Betjente, hvis indskudte Kapital gik over fra Understøttelsesforeningen til Kommunen.

Sabroe forespurgte, om der var forhandlet med Betjentene angaaende den foreliggende Sag, og om de havde erklæret sig tilfredse med de foreslaaede Betingelser for Kommunens Overtagelse af deres Pensionering.

Formanden meddelte, at der blandt Sagens Aktstykker forelaa en Skrivelse fra Betjentene, hvorefter de i Princippet var indgaaet endogsaa paa de tidligere foreslaaede for dem ugunstigere Betingelser.

Johan Pedersen understregede, at man, da de tidligere stillede Betingelser var til Forhandling, havde fundet dem særdeles humane, og nu var de oven i Købet blevet noget lempeligere for Betjentene. Han kunde i og for sig ikke rigtig tænke sig, at Amtmanden i Virkeligheden nærede større Interesse for Betjentene her i Byen end Udvalget.

Jacob Jensen hævdede, at man maatte stille Betjentene under samme Forhold som Kommunens øvrige Funktionærer; de var forholdsvis ikke daarligere lønnede end disse i Almindelighed. Han skulde til Mikael Johansen rette den Fore-

spørgsel, om denne vilde være med til at stille Forslag om, at samtlige Funktionærers Bidrag til deres Pensionering nedsattes. Han skulde endelig gøre opmærksom paa, at naar Betjentenes Understøttelsesforenings Beholdning overgik til Kommunen, var det i Virkeligheden kun for en Del Kommunens egne Penge, der betaltes tilbage.

Mikael Johansen pointerede, at man jo alligevel ikke stillede Betjentene i deres Helhed paa samme Fod som Kommunens øvrige Funktionærer, idet Forslaget netop gik ud paa, at en Del af dem skulde betale 5 %, en Del af dem 2½ %. Til Jacob Jensen skulde han sige, at han gerne vilde stille det af denne nævnte Forslag. Taleren vilde altid være at finde paa den Side, hvor man ønskede at støtte de mindre velstillede her i Kommunen.

Sabroe skulde paa den givne Anledning ikke undlade at fremhæve, at der her i Kommunen paa saa mange forskellige Maader var gjort og stadig blev gjort meget for Folk med de smaa Indtægter. Han skulde saaledes blot nævne, at hvad der ydedes i Alderdomsunderstøttelser her stod fuldt paa Højde med, hvad der anvendtes andetsteds.

Udvalgets Indstilling tiltraadtes.

7. (J. Nr. 149—1905). I Anledning af Skolekommissionens Forslag angaaende Oprettelsen af **Mellem-skoleklasser** i Henhold til Lov af 24. April 1903 forelaa fra Budgetudvalget og Skoleudvalget nedenstaaende Skrivelser.

Budgetudvalgets Skrivelse var saalydende:

»Efterat det under 16. Juni d. A. fra Skolekommissionen fremkomne Forslag angaaende Oprettelsen af Mellem-skoleklasser i Henhold til Lov af 24. April 1903 i Byraadets Møde den 13. Juli d. A. var henvist til Budgetudvalget,

har dette ved Henvendelse til Skoleudvalget erholdt tilstillet de i hoslagte Skrivelse fra Skoleudvalget af 30. Juli d. A. indeholdte Oplysninger. Idet man forelægger Byraadet disse, tillader man sig at meddele, at Udvalget er enigt om at tiltræde den første Del af Forslaget, der angaar Forøgelse af Timetallet i Byskolerne, medens Udvalgets Medlemmer forbeholde sig deres Stilling til den anden Del af Forslaget, der angaar Indførelse af Mellemenskoleklasser. Man skal tilføje, at man gaar ud fra, at den paatænkte ny Ordning i hvert Fald først tager sin Begyndelse tidligst fra 1. April 1906 at regne«.

Skoleudvalgets Skrivelse var saalydende:

»Idet Skoleudvalget tilbagesender vedlagte Forslag til en Udvidelse af Byskolernes Undervisningsplan og Indførelse af Mellemskolen i de øverste Klasser af Borgerskolerne samt en Forbindelse mellem disse og Byskolerne, saa at begavede Børn herfra kan faa Adgang til at tage Mellemskoleeksamen, skal Udvalget indstille Forslaget til uforandret Vedtagelse, idet dog bemærkes, at Udvalget er villigt til at forhandle med Skolekommissionen om den bedste administrative Ordning af Klassegang, Klassesdeling og Undervisningstid.

Skoleudvalget foreslaar, at Skolepengene i de 4 Mellemenskoleklasser i Borgerskolerne sættes til 4 Kr. maanedlig i de to laveste, 5 Kr. i de to højeste Klasser for betalende Børn«.

Formanden udtalte, at han for sit Vedkommende vilde finde det ganske urigtigt ikke at prøve at indføre Mellemskolen. Loven om de højere Almenskoler havde fastslaaet Princippet om Mellemskolen, og den saaledes angivne Linie vilde

formentlig fremtidig blive fulgt, saaledes at eventuelle nye Reformer vilde blive givne under Hensyn til den. At Princippet om Mellemaskolen prøvedes ved andre Skoler her i Byen var næppe tilstrækkeligt, man burde se, hvorledes det vilde virke i Forhold til Kommunens Skoler. Forslagets første Del, der gik ud paa at udvide Undervisningen i Byskolerne, var der sikkert almindelig Enighed om. Med Hensyn til den anden Del af Forslaget, der berørte Forholdet til Borgeaskolen, var Meningerne noget mere delte. Selv om man ikke nu som noget Nyt vilde have oprettet Borgeaskoler, var der jo nu, saaledes som Forholdene havde udviklet sig, mange der interesserede sig for disse. Han for sit Vedkommende maatte dog sige, at han i alt væsentligt kunde slutte sig til Skolekommissionens Forslag.

Laursen skulde ikke igen komme ind paa at gennemgaa Sagen i dens Enkeltheder, men skulde i al Korthed anbefale, at man vedtog Skolekommissionens Forslag. Den første Del af dette var der jo Enighed om. Hvad den anden Del af det angik, stod det for ham, saaledes at Principspørgsmaalet laa deri at faa indført Mellemaskolen indenfor Borgeaskolen, saaledes at der stiledes mod Mellemaskole-Eksamenen, og at faa Forbindelse mellem Byskolen og Mellemaskolen. Det var utvivlsomt det, det navnlig galdt om, at faa knyttet Forbindelsen nedad. Endelig drejede det sig om at faa et Forslag, der var nogenlunde sparsommeligt. Naar disse 3 Betingelser kunde opnaaes, kunde han paa sin Side være med til enhver Ordning af det rent administrative ved Sagen, som overhovedet var mulig. Der forelaa allerede nu 2 forskellige Forslag til, hvorledes Sagen kunde ordnes; dels fra Overlærer Christensen, der havde

foreslaaet, at de nederste Klasser fik Eftermiddagsundervisning, dels fra Skoleinspektøren, der havde henstillet efterhaanden at sætte nogle Klasser hen i den gamle Borgerskole i Vestergade. Naar man havde vedtaget Forslaget i Princippet, kunde man jo altid overlade Skolekommissionen at ordne den rent administrative Side ved Sagen. Hans personlige Mening var, at Kommissionen vilde vælge den Udvej delvis at indføre Eftermiddagsundervisning, men garantere noget i saa Henseende kunde han selvfølgelig ikke.

Jacob Jensen betonedes, at Skolekommissionens Mening var den, at man burde følge den Vej, som Skoleloven havde anvist, og efterhaanden forbedre Undervisningen i Skolerne fra neden af op efter. Naar der under Sagens Behandling fra en Del Borgere var fremkommet Andragende om at standse Sagen af Hensyn til Borgerskolens Bevaring, beroede denne Henvendelse sikkert paa en Misforstaaelse, idet det, der vilde ske, netop var en Forbedring af denne Skole. Efter Kommissionens Forslag kunde fra Borgerskolen et Antal af 60 Drenges efter et Aars Forløb tage Mellemskole-Eksamen, medens derimod kun i det hele 30 Drenges fra samtlige Byskoler kunde føres frem til denne. Det hele var derhos foreslaaet ordnet saaledes, at man paa den billigste Maade kunde forsøge Indførelsen af Mellemskolen. Med Hensyn til Ordningen af Sagens administrative Side kunde han ikke nu afgive noget Løfte, men han var altid villig til at arbejde for Fremme af Undervisningen, naar det kunde ske uden Skade for enkelte.

Mikael Johansen kunde i det hele erklære sig enig med Formanden i Skoleudvalget. Da det havde vist sig, at man kunde bibeholde Borgerskolen ubeskaaren, havde han ingen Betænke-

ligheder ved at stemme for Skolekommissionens Forslag.

Schourup skulde for at markere sit Standpunkt bemærke, at han altid havde et aabent Øre for Forslag, der tilsigtede Forbedring af Undervisningen i de kommunale Skoler, og derfor havde han straks kunnet gaa med til den Del af Forslaget, der gik ud paa at udvide Undervisningen i Byskolerne. Hvad angik Indførelsen af Mellem-skolen, kunde han have ønsket at se Tiden lidt an, men da Skolekommissionen, i hvilken adskillige dygtige Skolemænd havde Sæde, havde anbefalet at gøre Forsøget straks, og denue Anbefaling havde mere Betydning for ham end den udefra rejste Agitation, kunde han for sit Vedkommende tiltræde hele Kommissionens Forslag.

Nørgaard kunde ubetinget gaa med til den første Del af Kommissionens Forslag, selv om man maatte indrømme, at en Udvidelse af Undervisningen i Byskolerne vilde medføre en Stigning af Kommunens Udgifter til Skolevæsenet. For ham var det dog afgørende, at der herved vilde opnaaes en virkelig Forbedring af dette. Derimod stillede han sig noget skeptisk over for Nytten af Mellem-skolen, saaledes som han allerede tidligere havde haft Lejlighed til nærmere at udvikle. Skulde man imidlertid gaa over til at forsøge Indførelsen af denne Skole, vilde han i hvert Tilfælde tilraade, at det ordnedes saaledes, at man saa lidt som muligt forulempede Borgerskolen. Efter Laursens Udtalelse kunde Mellem-skolen altsaa etableres uden, at Borgerskolen behøvede at lide derunder, men da Laursen intet vilde eller kunde garantere i saa Henseende, skulde han anbefale, at man, inden Bestemmelse toges, indhentede en bestemt Erklæ-

ring fra Skolekommissionen om, hvorledes Forholdet til Borgerskolen skulde ordnes.

Johan Pedersen skønnede ikke rettere end, at man, hvis den nu foreliggende Indstilling fra Skoleudvalget vedtoges, ødelagde Borgerskolen. I Indstillingen hed det udtrykkelig, at Skolekommissionens Forslag indstilledes til uforandret Vedtagelse, og det vilde — som tidligere fremhævet — gennem Etablering af Mellemskoleklasser i Borgerskolen for Elever fra Byskolerne medføre, at førstnævnte Skole efterhaanden gik til Grunde. Medens han iøvrigt kunde slutte sig til Kommissionens Forslag, skulde han dog tilraade, at man udtrykkelig tog Forbehold med Hensyn til Borgerskolens Bevaring.

Formanden havde forstaaet Skoleudvalgets Erklæring saaledes, at den indeholdt et Ændringsforslag til Skolekommissionens Forslag, forsaavidt Ordningen af Mellemskoleklasserne for Byskolerne henvistes til nærmere Forhandling mellem Kommissionen og Udvalget.

Jacob Jensen maatte protestere mod, at Udvalgets Erklæring skulde opfattes som et Ændringsforslag; den gik tværtimod ud paa, at Kommissionens Forslag skulde vedtages uforandret. Han skulde i og for sig ikke modsætte sig, at man bevarede Borgerskolen, naar man vilde oprette en Mellemskole i Forbindelse med Byskolerne. Men det var i Virkeligheden Mellemskolen mange var bange for. Naar der stadig fra anden Side gjordes Forsøg paa at forhale den foreliggende Sags Gennemførelse, var han tilbøjelig til at tro, at Sagens Kærne var den, at man ikke ønskede, at Børnene fra de bredere Lag gennem en forbedret Undervisning skulde dygtiggøres som Konkurrenter til den bedrestillede Ungdom i Kampen for Tilværelsen.

Johan Pedersen skulde fastslaa, at der efter hvad den sidste Taler, der var Medlem af Skoleudvalget, havde erklæret, ikke kunde være Tvivl om, at dettes Indstilling intet havde ændret i det oprindelig Forslag. Dette vilde — som nævnt — føre til Borgerskolens Ødelæggelse. Skulde denne undgaaes, maatte der træffes særlige Foranstaltninger, om hvilke man maatte have nærmere Underretning, inden man tog Stilling til Sagen. Man maatte dog vide, hvad man stemte om. Han troede ganske vist ikke, at det vilde gavne Byskolerne at berøve dem deres bedste Elever, men hvis man vilde indrette Borgerskolerne til Mellem-skoler for Byskolerne, havde han intet derimod.

Formanden vilde efter de fra Jacob Jensen faldne Udtalelser anmode Skoleudvalgets Formand, Laursen, om nærmere at klargøre, hvorledes Udvalgets Erklæring skulde forstaaes i Forhold til Skolekommissionens Forslag.

Laursen forstod meget vel de formelle Betænkkeligheder, enkelte Medlemmer nærede, idet disse jo ikke havde overværet Sagens Behandling i Skolekommissionen. Som Taleren allerede havde fremdraget var det principielle i Sagen: Etablering af Mellem-skoleundervisning i Borgerskolen og Forbindelse mellem Mellem-skolen og Byskolen. Hvorledes man endelig herefter skulde ordne Klassegangen, Klassedelingen og Undervisningstiden var den rent administrative Side af Sagen, som man efter hans Mening rolig kunde overlade Skolekommissionen, der sikkert vilde vide at finde den bedste Løsning af disse Spørgsmaal. Det, der i dette Møde skulde stemmes om, var Skolekommissionens Forslag i Forbindelse med Skoleudvalgets Skrivelse.

Nørgaard maatte erkende, at det hele forekom ham noget uklart, de foreliggende Indstillinger var saa diplomatisk affattede, at man ikke med Sikkerhed kunde overskue, hvad man egentlig indlod sig paa, hvis man vedtog Kommissionens Forslag. Det forekom ham saaledes, at det, der kaldtes den administrative Side af Sagen, dækkede over noget reelt. Han maatte stadig anse det for mest korrekt paany at indhente Skolekommissionens Erklæring, og han kunde ikke indse, at nogen kunde have noget imod, at dette skete. Til Jacob Jensen skulde han bemærke, at denne næppe for Alvor troede, at Taleren ønskede at hæmme Udviklingen. Ingen var mere villig end han til at bringe Ofre for, at den opvoksende Ungdom kunde faa den bedst mulige Undervisning. Noget andet var, at han i Princippet var imod Mellemskoleundervisningen, idet han ikke troede, at den i Virkeligheden var noget Gode, men denne Mening var han ikke ene om; den deltes af mange skolekyndige rundt om i Landet.

Mikael Johansen havde i Udvalget gjort de samme Indvendinger som nu var fremsat af den foregaaende Taler. Efter den Forhandling, der i Skolekommissionen havde fundet Sted angaaende Sagen, var det imidlertid hans personlige Opfattelse, at Kommissionen vilde stille sig velvillig til Ordningen af Sagens administrative Side, og derfor havde han kunnet gaa med til Udvalgets foreliggende Indstilling.

Laursen fraraadede at sende Skolekommissionen Sagen tilbage; gennem de forskellige Behandlinger, den havde været underkastet, var den sikkert nu drøftet saaledes, at den var moden til Afgørelse. Det var jo nærmest af formelle Grunde, at der var fremsat Ønske om at faa en ny Udtalelse

fra den nævnte Kommission, men man skulde vogte sig for at hænge sig saaledes i Formaliteter, at man intet naaede i Realiteten.

Johan Pedersen stillede Forslag om, at man vedtog den foreliggende Indstilling fra Skoleudvalget med den Tilføjelse, at der ikke maatte rokkes ved Borgerskolen.

Skolekommissionens i Skrivelse af 16. Juni d. A. fremsatte Forslag vedtoges med den Ændring, at der ikke uden Byraadets Samtykke vil kunne nedlægges nogen af Borgerskolens Klasser. Derhos vedtoges Skoleudvalgets i Skrivelse af 4. d. M. fremsatte Forslag med Hensyn til Fastsættelse af Skolepenge i de 4 Mellemkoleklasser i Borgerskolerne.

8. (J. Nr. 12¹⁸—1905). Der forelaa Skrivelse fra Alderdomsunderstøttelses Udvalget angaaende en Fordring, stor 1082 Kr. 47 Øre, paa Skomager Hans Peder Thinuings Dødsbo for oppebaaret **Alderdomsunderstøttelse.**

Sabroe oplyste, at Sagen drejede sig om et Beløb, som Udvalget mente vedkommende med Urette havde oppebaaret som Alderdomsunderstøttelse. Ved hans Død havde det nemlig vist sig, at han efterlod sig to Sparekassebøger, hvorpaa der ialt indstod c. 1600 Kr.; det fremgik af Bøgerne, at han efter at have begyndt at oppebære Understøttelse fra Tid til anden havde indsat mindre Beløb, saaledes at han foruden den ham ydede Alderdomsunderstøttelse, ialt c. 1200 Kr., yderligere havde kunnet sammenspare c. 400 Kr. Han havde oven i Købet i Tidens Løb faaet sin Understøttelse forhøjet. Skifterettens Medhjælper i Boet havde nægtet at anerkende den af Udvalget anmeldte Fordring, og derfor havde man nu ment at burde forelægge Raadet Sagen. Der var jo ikke megen Mening i,

at den paagældendes Arvinger skulde nyde godt af den ham af Kommunen tilstaaede Understøttelse. Naar Udvalget havde ønsket Sagen behandlet for aabne Døre, var Grunden hertil den, at man havde anset det for heldigst ved offentlig Fremdragen af den at indskærpe det uværdige og forkastelige i at ville berige sig paa Kommunens Bekostning.

Mikael Johansen saa ikke rettere end, at man for Eksemplets Skyld ikke burde lade det ommeldte Forhold passere. Kunde man ikke paa anden Maade faa Understøttelsen refunderet, maatte man forsøge en Proces.

Nørgaard var i Princippet ganske enig med de foregaaende Talere, men det forekom ham dog, at man, inden man begyndte en Proces, først burde overveje, om der var nogen Mulighed for at vinde den.

Det vedtoges at anmode Overretssagfører Johan Pedersen om at afgive Betænkning over denne Sag.

Udenfor Dagsordenen meddelte

9. Vestesen, at der, efterat man i Mødet den 24. f. M. i Anledning af et da foreliggende Andragende om **Asfaltering af Nørre Allé** havde vedtaget, at Kørebanen kunde asfalteres for 30 Kr. pr. løbende Alen Façade, og dette var tilkendegivet vedkommende Grundejere, paany var indkommet Andragende fra dem, om at Udgiften til Asfalteringen maatte nedsættes til 28 Kr. pr. løbende Alen Façade. Forholdet var imidlertid dette, at nogle enkelte af Grundejerne i den paagældende Gade ikke havde villet gaa med til at betale særligt for Asfaltering af Gaden. Blandt disse var saaledes Ejeren af Ejendommen paa Hjørnet af Nørre Allé og Guldsmegade. Da det maaske kunde være ganske hensigtsmæssigt af Hensyn til, at Norsgade skraanede stærkt ned mod Nørre Allé,

at bibeholde Brolægning i Alléen mellem Norsgade og Guldsmedgade, kunde man jo, uden at det vilde genere, ogsaa lade Brolægningen strække sig hen forbi det omtalte Hjørnesteds Façade i Nørre Allé. For de andre Grundejere, der ikke vilde deltage i Udgifterne til Asfaltering, maatte en Kreds af Grundejere indestaa for Betaling af Asfalten ud for disses Ejendomme. Dette var Andragerne villige til, ligesom de vilde gaa ind paa at lade de nødvendige Bidrag til Asfalteringen og til Renholdelse af Gaden thinglæse paa deres Ejendomme. Da Udvalget helst saa, at man fik Alléen asfalteret, og da man var overbevist om, at dette ikke vilde kunne opnaaes, hvis man fastholdt den tidligere fatssatte Betaling, havde man ment, at burde tilraade Byraadet at imødekomme Andragerne. — Hvad Spørgsmaalet om Betaling for Brolægning af Fortovene i Alléen angik, var Udvalget efter at have undersøgt Forholdene kommet til det Resultat, at der i sin Tid var truffet særlig Aftale med den overvejende Del af Grundejerne, hvorefter de ikke nu kunde tilpligtes at betale for Brolægningen.

Nørgaard vilde i og for sig gerne se Andragerens Ønske om den omtalte Gades Asfaltering opfyldt, men han kunde ganske vist ikke rigtig forstaa, hvad det vilde sige, at de kun vilde betale 28 Kr. pr. løbende Alen Façade. De maatte naturligvis ligesom alle andre Grundejere betale, hvad Asfalteringen kostede. Det vilde være alt for farligt et Skraaplan at komme ind paa at give sig til at tinge med Grundejerne om Prisen.

Lottrup var nærmest stemt for at imødekomme Andragerne. Det var saa overordentlig vanskeligt at faa Grundejerne i en Gade til at gaa ind paa saadanne Overenskomster, at man, naar

der nu var opnaaet Enighed imellem dem, burde gøre sit til, at man kunde faa Alléen asfalteret. Det kunde jo ogsaa være, at de var blevet noget mistænksomme overfor de af Kommunen forlangte Tilskud efter at have set, hvad Grundejerne i Mejl-gade havde maattet betale for Asfaltering af denne Gade.

J a c o b J e n s e n maatte nu som sidst, da dette Spørgsmaal var fremme, holde paa, at de vedkommende Grundejere maatte betale, hvad Asfalteringen kostede; man kunde ikke stille dem paa anden Maade end Grundejerne i andre Gader.

S c h o u r u p betragtede det som en given Sag, at der ikke kunde være Tale om, at man paa Forhaand kunde binde sig til at faa Gaden asfalteret for den af dem tilbødte Pris. De skulde selvfølgelig betale de Udgifter, Kommunen maatte afholde af Hensyn til dette Arbejde, hverken mere eller mindre. Naar Lottrup stadig kom tilbage til, at Grundejerne i Mejlgade havde maattet betale for meget for Asfalteringen, skulde denne Paastand ikke staa upaataalt hen. Den var saa vidt Taleren bekendt ganske uhjemlet.

M i k a e l J o h a n s e n vilde gerne indrømme, at det kunde være ganske rigtigt at forlange den samme Betaling af alle Grundejere, men han skulde henstille til Udvalget, om det ikke var muligt at faa det omtalte Arbejde udført for det foreslaaede Beløb af 28 Kr. pr. løbende Alen Façade. Det var muligt, det var en Fejltagelse, men det var en ikke ualmindelig Mening i Byen, at Asfalteringsarbejder i Virkeligheden kunde faaes noget billigere end af Kommunen anslaaet. Hvorledes det nu end forholdt sig, vilde han for sit Vedkommende gjerne være med til at imødekomme Andragerne,

da han ansaa det for en Fordel at faa saa store Strækninger som muligt af Byen asfalteret.

Johan Pedersen kunde tænke sig, at man kunde overlade Udvalget selv at afgøre, hvorvidt Asfalteringen kunde gøres for den tilbudte Betaling. Selv om Kommunen skulde blive nødt til at tilskyde et Par Hundrede Kroner, syntes han ikke, at man af den Grund skulde lade Sagen falde.

Vestesen stod ganske uforstaaende overfor Mikael Johansens Udtalelse. Som af ham tidligere hævdet, og som det ogsaa fremgik af de over saadanne Arbejder fremlagte Regnskaber, beregnede Kommunen sig aldrig nogen som helst Avance paa disse. Aldeles bestemt at beregne Udgifterne ved et Asfalteringsarbejde var umuligt, forinden de nødvendige Licitationer var afholdt. Rent kalkulatorisk var Udgifterne i det foreliggende Tilfælde anslaaede til ca. 30 Kr. pr. løbende Alen Façade, og han kunde ikke i dette Øjeblik afgive nogen som helst Erklæring om, hvorvidt det kunde gøres billigere.

Udvalgets Indstilling kunde ikke tiltrædes

10. Harald Jensen ønskede til Brolægningssudvalget at rette Forespørgsel om, hvornaar det var Meningen, at man vilde paabegynde Istandsættelsen af **Jægergaardsvejens** søndre Fortov. Der var paa Budgettet for indeværende Aar optaget et Beløb til Anbringelse af Cementfliser i dette Fortov fra Bruunsgade til Frederiksallé, men hidtil var der intet foretaget i den Anledning.

Jacob Jensen skulde benytte Lejligheden til at bede oplyst, om der var nogen Udsigt til, at Brolægningen af **Fredensgade** snart blev færdig. Saa vidt han kunde se, begyndte man i denne Gade hvert Øjeblik forfra paa Arbejdet.

Vestesen oplyste, at det omtalte Fortov i Jægergaardsvej vilde blive brolagt i Løbet af indeværende Sommer. Der havde i Aar været adskillige Brolægningssarbejder at udføre, og det omtalte Arbejde, der formentlig bedst kunde vente, var blevet udsat længst. Hvad Fredensgade angik, var Forholdet dette, at der i denne var lagt en stor Kloak, hvilken bevirkede, at der fremkom Sænkninger i Gaden saaledes, at man maatte gaa denne efter flere Gange.

